

*Прочетох тази мисъл в една книга и много се замислих. Сама разбирам и виждам, че сексът се издига в култ в последно време, но се запитах - дали пък и едно време не е било така? Дали и тогава нашите родители не са правили същото, което и ние сега, но са се крили по-успешно? Та тази мисъл се върти постоянно в главата ми и ще ви бъде благодарна, д-р Вrabчев, ако прочета и вашето мнение.
Десислава, 25 г.*

Здравейте Десислава,

Хайде най-напред една екскурзия в съдържимото на думата морал, човешкото съдържимо. Но преди това - малка справка с речника на чуждите думи в българския език.

И така думата морал иде от латински език - MORALIS. Ще рече „съвкупност от условни норми и принципи на поведение, които определят отношенията между хората в обществото ни“. И още – поведение, което е съобразено с нравствените правила. Сиреч

нравственост. Може и да означава поука или поучение! Може ...

Хайде още малко да останем на тази тема. Ама в началото – не съвсем. Нашето човешко общество не е от вчера. Като кажем общество веднага иде реч за думата социум. Мястото или обществото около човека, където той живее. И в това място и по-точно в това заобикалящо го общество от други хора има традиции, норми, етика и религиозни правила за живеене. И най-вече закони. Особено такива, които определят в едни законови рамки – нормативите за сексуален живот. Не само на отделния човек, но и на всички хора. В това общество. И спомняте ли си онзи откъс от песента на дует Ритон: „От както свят светува..." Ами да, от както свят светува всяко едно историческо общество съществувало или и днес още съществува си създава само за себе си – морални и етични правила, че даже и закони за сексуалния си живот.

Та от паметта на века – та до ден днешен. И си ги създава видите ли, както на това общество му отърва. По-точно – на върхушката в това общество. Всъщност в сърцевината на тези ужким и не само на ужким морални предпоставки лежат както и религиозни убеждения, така и икономически и политически предпоставки, но подчертавам и както икономически, така и сексуално еротични въздействия.

Хайде сега – пак една екскурзия през вековете. Та да почнем от древна Елада. Има един виц – древните Елини измислили секса, а древните римляни прибавили към него жената. Няма нищо смешно - така е. Ако някой ми се намръщи – ще го помоля да прочете поне началото на древната балада „Илиадата", написана от безсмъртния Омир. Та тя, тази балада, започва приблизително така - по превод на професор Александър Балабанов:

*О, Музо, възпей оня гибелен гняв на Ахила, сина Пелеев,
който донесе безбройни беди на войските ахейски,
прати в подземното царство на Хадес душите на много герои,
тях пък самите предаде за плячка на стръвните псета,
пир за грабливите птици.*

И защо това? Ами защото любимият хомосексуален партньор на Ахил – Патрокъл бил ранен в сражение, в което Ахил не искал да вземе участие поради безмислието му! И

Ахил бил много разгневен на ахейците поради това! Ха сега де?! Това ще ли е морално или не сега?

И пак там. Но сега в друг велик град държава на Елада – Спарта. Известен с непобедимата си войска. Та нашият дядо Вазов я споменава в баладата си „О, Шипка!“ - цитирам пак по памет:

*...но нищо. Те ще паднат, но честно, без страх....
Кат шъпа спартанци под сганта на Ксrekса...*

Иде реч за това, че в този град Спарта армията се е състояла от мъже – любовни двойки. Хомосексуални двойки. И са се били свирепи, като тигри всеки един от тези двойки за да защити партньора си. И са били непобедими...

Хайде сега в Средновековието на Стария свят. Там любовните човешки взаимоотношения са се измервали във финикийски знаци, сиреч пари. Имаш пари – имаш желаната от теб жена. Толкоз. А да сте чували случайно правото на феодала на първа брачна нощ...Не сте ли... Ами феодалът след сватбата на младоженците, негови феодални селяни, първата нощ прекарва с младоженката! Хем морално... хем законно.

А случайно да сте чели книгата на Иво Андрич „Нечиста кръв“? Не сте. Ами прочетете я. С две думи има обичай в един етнос на тогавашна Югославия да женят невръстни момчета за пораснали девойки. И в младоженското легло при снахата се озовава свекърът. Сиреч първите деца на младоженеца му се явяват братя и сестри!!!

А у нас – тогава...? Ами четете най-добрия български писател, според мен, за всички времена - Йордан Йовков. И то всички негови разкази и новели. Ум ще ви зайде...

И само още два примера, ако ми позволите. Единият е със светилото – Негово царско величество Фердинад I. Дето вечният разказвач, светла му памет, Мишо Аарнаудов го описа, като безпаметно бисексуална личност! Затова аз твърдя, че последният истински български цар е Негово величество Цар Иван Шишман! Пролял кръвта си и загинал за България!

А, за малко да забравя. Един друг сладкогласен разказвач – бил личен секретар на една друга ръководяща личност, вече в социалистическото ни общество, обвинена след това в култ към личността, разказва как през ключалката на вратата видял как тази ръководна личност общува интимно с една много надарена естрадна певица, която поради лошия си класов произход не е могла да замине в страните на буржоазния загниващ строй. Но след това събитие немедлено получава задграничен паспорт и заминава...

Ха сега де... Общество, морал, нрави. Види се – както се казваше едно време, че и сега по шопски – моралът, както и законът са врати в полето. Отстрани на тези врати – няма стени. Няма нищо. Е, добре – нали тези управници са управлявали в общество. Общество – едното с християнски морал. А другото с комунистически ценности. Все тая. Щом са управници – всичко им е позволено. Или пък днес – пак същото: управници или хора пълни с пари... Кого лъжат – себе си!

И още нещо много важно. Има закони и морални устои у нас и сега. Ама кой, кой ги спазва?

Не съм против мургавите ни събратя циганите. Но съм против това, че напоследък изобщо не зачитат нашите закони. Не може деца да раждат деца. Не може! И още... струва ми се, че при тях още царува онзи жесток закон за продажбата на младите им момичета. Дано да ми се струва. Иначе е много жестоко... Така ли е братко Ибряме, братко Венци, братко Цветелине? Така ли е? Наричам Ви така, защото цветът на кръвта ни е един. И емоционално сме еднакви – и когато празнуваме, много празнуваме, и когато тъжим, много тъжим.

Та как беше ... От както свят светува! Ама аз не искам така. Не искам, когато има любов, истинска любов, да се крием от хората. Защото не било морално! Кое е неморалното, любовта ни ли?

Запомнете, когато има любов, истинска, моралът, какъвто и да е той, би следвало да

мълчи. Защото не моралът ражда живота, а любовта! Нали?

Та как беше? Ами една страхотна песен говори за всичкото това! „ДЖАЛМА"! Текстът е на Живко Колев. А страхотната музика в цигански ритми е на Зорничка Попова. А аранжиранието на песента която ни и позната в този вариант е на Иван Лечев. Изпълняват я и до ден днешен великолепните Катя и Здравко. Много ги обичам защото са фантастични, когато пеят тази песен. Изпълняват я така, сякаш те са двамата, които утре ще бъдат разделени за винаги. И очите, зелените очи на Катя, плачат тогава. А перчемът на Здравко е настръхнал като за война. Сякаш му отнемат най-любимото му...

Но чуйте я по-напред и след това ми кажете – какъв цвят е кръвта на всички нас. Аз ще ви кажа – ЕДИН! Цветът на любовта. Нашата човешка любов! Та как беше:

ДЖАЛМА

Таборът шарен пак пътува,
тъмни очи горят,
плачат сърцата, те са заедно,
но за последен път.

Колко жестока е съдбата,
времето как да спрат?!
Късно е вече, те са заедно,
но за последен път.

Откакто свят светува,
тежък закон царува,
момичето е дадено на друг!
Всяка нощ в съня му ще идваш, Джалма!
Спомен-рана ти ще му бъдеш, Джалма!
Циганин как обича зная, но още знам,
циганин как страда щом остане сам.
Тя ще замине утре, някъде там на юг,
обречена да е жена на друг!

{youtube}ux_g3JK45bU{/youtube}

Всичко мога да разбера на този наш човешки свят. Всичко. Но не мога да разбера съчетанието на морал и спомен–рана. Не мога! Не е човешко! Не е!
Та как беше? --ДЖАЛМА!

д-р Илия Вrabчев, сексолог-психотерапевт